

POLLÁGH PÉTER

Frontrágó

„lövöd szét / magad a családi puskával, amivel valaki /
még harcolt a kanyarban vagy a Donnál”

Deres Kornélia

*Elrágni egy rágót, egy Donaldot,
erre mióta várok, de a Donnál még nem volt olyan;
elrágott egy arcdarabkát, egy eret a karján, a nyakán,
valakién vagy a sajátján, sosem tudsz erről eleget.*

*Aztán jött a hó, a hideg, a hiába, a zubbonyt megszállta
a sok jégféreg, egészen a csallóközi pulóverig lerágta.
Nem volt mindenkinek ilyen szerencsevilágos pulóvere,
a földije sem jött vissza, a nagy medve mancsa elcsapta,
vagy a voronyezsi boszorka seprűje, lapátja, ki tudja,
ő az utolsó szabadságos vonattal eljött onnan:
nem csókolt kezét neki a Don, csak megcsókolta a lábát,
az nem is fagyott le, csak a másik.*

*Nem kell semmi, ami a másé, csak Csallóközt adjad
nekünk vissza, malaszttal teljes, boldog Mária:
ilyesmire gondolhatott, mikor csónakkal átjött
ide, a déli maradékba, fogni nekünk egy koncot.*

*Az orosz a rossz, a nagypapa tiszta árja,
jót nem kap érte, befogva a pofája, csak hallgatja
a rádiót a lócán, míg csellózik a sirokkós, vörös szél,
országot vágnak, rendszert váltanak a feje fölött
éppen, ilyen otrombán egy csillag se megy az égen.*

*Az új hatalom nem fekete-fehér, egyszerűen fekete,
de ezt nem mondjuk, a színszótárból is kioperáljuk,
csak a rádió szóljon, bizseregjen legalább,
míg kétszínű kockakót koptat a papa lába:
igazából csak ismétél egy konyhát,
az apját, azt a rondát, rágós minden mondata,
amit odaköpi a családnak, azok rágják tovább,
molyok a bakarubát, beleköpik a híg levesbe,
amit megeszünk, az a miénk, más már nem is,*

*kopog a szeme a levesben, pizskafa láb a hóban,
nem várták a tisztí kaszinóban; egy egész osztály,
a tizedes meg a többiek a levesbe mind mehet.*

*Az új konc takaros ház, de jégvirágablak nyílik
a nyárra is, a kedvesség már elfagyott régen,
mint az egész Észak, beszélni nincs mit róla.*

*Elültetett, szomorú szótókból nő majd családja,
mit lelombozhatok: szeret, nem szeret, a nemes-
levelek elásva, egyszer majd új fákat teremnek.*

*Visszahívta őt egy csallóközi csók.
A fiatalságért cserébe, amit ott hagyott,
hozott nekem egy medvét, a tiszta szobában őrizte,
majdnem tisztí szobát mondtam, de azt nem szabad.*

*Gyolccsal bélelt katonaláda, mindennapi koporsó,
minden kedvesség beletemetve, belevermelve.
Ott várt rám hosszú, ki nem fizetett évtizedekig
a bajtársi medve, aki, mint egy csillag, hazavezette,
szép, szótalan medve, feje ment a hómezőkön vele,
nekem adta, aztán el is halt, neveljen engem hallgatásra,
bennünk dobogjon tovább az ellenállás szíve, szinkópája.*

„1990”

POLLÁGH PÉTER (1979) négykötetes költő, író, szerkesztő, publicista. A *Prae* folyóirat versrovatának szerkesztője.